

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 11(120)

Vizitați-ne pe web: poienita.iasi.mmb.ro

17 Martie 2013

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica izgonirii lui Adam din Rai** (a Lăsatului sec de brânză) se citește **Evangelhia** de la **Matei 6, 14-21**, iar **Apostolul** din **Romani 13, 11-14; 14, 1-4**.

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sf. Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu, Sf. Cuv. Teostirisc** imnograful.

Sf. Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu

Cuviosul Alexie s-a născut la Roma, fiind singurul copil al patricianului Eufimian și al Aglaidei, care erau de neam nobil și bogate. Ajungând la vârsta potrivită, tatăl său i-a ales soție. După căsătorie, în loc să rămână cu soția sa, și-a scos inelul său și dându-i-l și binecuvântând-o, a ieșit în ascuns din casă și a plecat îndată la Edesa. Și venind la biserica de aici, a rămas pe lângă ea timp de optsprezece ani, îmbrăcat cu haine sărace și zdrențuite, hrănindu-se din mila și îndurarea celor ce veneau la biserică. Ajungând mai târziu la Roma a trăit mai mulți ani pe lângă casa părinților lui. Aici, nemaifiind cunoscut de nimeni era luat în derădere și batjocorit de înșiși servitorii lui. Aproape de sfârșitul vieții a scris pe o bucată de hârtie cine este și unde s-a născut. Împăratul Onoriu descoperindu-l, a îngropat cu cinste trupul său în biserica Sfântului Petru.

Părintele Cleopa despre postul cu folos

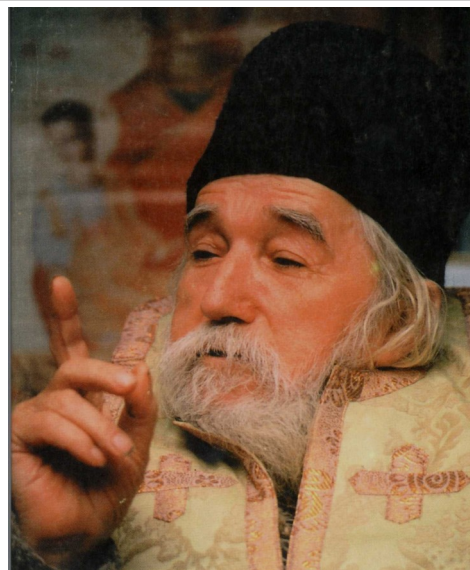
Postul sufletească înseamnă înfrânarea limbii, a ochilor, a auzului de la cele rele; a mâinilor să nu lucreze vreun păcat și, mai ales, poftă și tot felul de răutăți care ies din inimă și a voinței ca să nu accepte săvârșirea veunui păcat.

Postul de mâncare de dulce și chiar de vin este rânduit de Biserică pentru toți, dar după putere (...) Iar dacă cineva este bolnav, bătrân sau neputincios să asculte de duhovnicul lui și să postească după cum poate.

(...) Să știți și aceasta, că postul este de două feluri. **Post trupesc**, adică înfrânarea de la mâncare pe un timp limitat, cu scopul de a ne ruga mai curat lui Dumnezeu și de a ne stăpâni firea. Al doilea, este **postul sufletească**, adică înfrânarea limbii, a ochilor, a auzului de la cele rele; a mâinilor să nu lucreze vreun păcat și, mai ales, poftă și tot felul de răutăți care ies din inimă și a voinței ca să nu accepte săvârșirea veunui păcat.

(...) Iar dacă cineva este bolnav să se înfrâneze de la mâncare după putere, dar să postească de mânie, de tutun, de beție, de ceartă, de înjurături, de glume, de somn mult, de gânduri și imaginații necurate, de cărți rele, de păcate urâte trupești și sufletești, de furt, de minciună, de judecăți prin tribunale, de vrăjitorie, de avorturi, de divorț, de dezbinări între rude și de tot păcatul. Că mai mare este postul sufletească de gânduri și de faptele rele, decât postul trupesc de mâncare. Cine se înfrânează de la toate aceste răutăți se va putea cu ușurință înfrâna și de la mâncare și băutura.

(...) Pentru a avea folos de post și pentru a-l trece cu ușurință, trebuie să-l unim cu încă două fapte bune: cu sfânta rugăciune și cu milostenia.

(...) Fără iertare nu putem începe postul, nu ne putem ruga și osteneala ne este fără folos.

Și închei cerându-mi iertare celor pe care care i-am supărat cu ceva, cu o vorbă, cu un fapt, cu un gând necuviincios. Îmi cer iertare și față de cei care m-au denigrat. Pe toți încerc să-i pomenesc în rugăciunile mele. Doamne-ajută!

Arhimandrit Cleopa Ilie, *Predici la Duminicile de peste an*, Edit. Mănăstirea Sihăstria, 2007 – ed. a III-a).

Sursa: doxologia.ro

Duminica izgonirii lui Adam din Rai

Este ultima duminică care ne pregătește pentru nevoia postului. Dar pentru ce ni se amintește tocmai astăzi de izgonirea lui Adam din rai? Pentru ca să ne arate nouă cât de rea este neînfrânarea de la mâncare și ce urmări grozave are păcatul lăcomiei. Dar izgonirea lui Adam din rai mai are și alt înțeles. Sfinții noștri părinți ne spun că, după ce au fost scoși afară din rai, Adam și Eva au plâns 40 de zile la poarta raiului cu multă căință, bătându-și pieptul și făcând rugăciuni cu multă jale, ca să li se ierte păcatul și să fie iarăși primiți înăuntru. De mâine intrăm în postul cel mare al sfințelor patimi. Departe, departe începe să se zărească Crucea răstignirii. Fiul lui Dumnezeu, Mielușelul cel nevinovat, voiește să se răstignească, din dragoste mare pentru salvarea noastră. De acum, Biserica, mireasa lui Hristos, își dezbracă podoabele și veșmintele strălucitoare, îndemnând pe toți fiii săi și aducându-le aminte că au sosit zilele înfrânării, ale înnoirii sufletești ale pocăinței, așa cum strigă prorocul Ioil: „Întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, lacrimi și cu tănguirii!”

Rugăciunile pentru cei morți au fundament biblic?

Cultul morților are o însemnătate deosebită în credința ortodoxă, iar Sfânta Tradiție ne dă nenumărate exemple despre folosul și importanța lui, dar are el și un fundament biblic?

Zilele dedicate pomenirii morților ocupă un loc foarte important în *perioada Triodului*, în care ne află. Astfel, se fac pomeniri pentru cei adormiți în sâmbăta dinaintea duminicii Înfricoșătoarei Judecăți, când sunt *moșii de iarnă*, apoi în primele șase sâmbete din postul mare, până la sâmbăta Sfântului Lazăr. Cultul morților are o însemnătate deosebită, în credința ortodoxă, iar Sfânta Tradiție ne dă nenumărate exemple despre folosul și importanța lui, dar are el și un fundament biblic?

Dovezi din Vechiul Testament

Și la evreii din perioada vechi-testamentară, credința în nemurirea sufletului și cultul morților au jucat un rol de seamă. Cu toate că textele Vechiului Testament nu sunt totdeauna clare în această privință, ele oferă, totuși, suficiente dovezi despre grija pe care poporul ales a avut-o pentru morții săi, prin pomenirea cu respect a numelor celor, prin rugăciunile și jertfele aduse pentru ei în diferite împrejurări. Astfel, îl vedem pe regele David și pe poporul care era cu el, *că au plâns și s-au tânguit, și au postipână seara după Saul și după Ionatan, după poporul Domnului și după casa lui Israel, care căzuse de sabie* (II Regi I, 12).

Profetul Ieremia poruncește ca, pentru cei ce l-au părăsit pe Dumnezeu, să nu se frângă pentru ei **pâine de jale, ca mângâiere pentru cei morți**: *Să nu intri în casa celor ce jlesc și să nu te duci să plângi și să jelești cu ei. Și vor muri cei mari și cei mici în pământul acesta, și nu vor fi îngropați...Nu se va frânge pentru ei pâine de jale ca mângâiere pentru cel mort; și nu li se va da cupa mângâierii ca să bea după tatăl lor și după mama lor* (Ieremia 16, 5-7). În text se vorbește despre *frângerea pâinii de jale și despre cupa mângâierii*, care arată faptul că și la evrei era obiceiul de a se aduce jertfă de pomenire pentru cei morți. Vorbind despre încetarea practicilor legate de înmormântarea celor decedați, profetul nu anunță desființarea lor, ci, așa cum reiese din context, precizează păcatele grave pe care le făcuseră unii evrei, pentru care, Dumnezeu îi pedepsește prin neîngropare, prin lipsa de jale și neîfrângere de pâine pentru cei morți.

Recunoscând folosul rugăciunii pentru cei morți, Tobit îl îndeamnă pe fiul său: *Fii darnic cu pâinea și cu vinul la mormântul celor drepti!* (Tobit 4, 17). De existența vieții de dincolo de mormânt, precum și de necesitatea de a veni în ajutorul celor morți, era pe deplin convins și Isus fiul lui Sirah, care dă sfaturi de a se face milostenie nu numai pentru cei vii, ci și pentru cei răposați: *Dărnicia ta să atingă pe toți cei în viață și chiar morților fă-le parte de dărnicia ta* (Sir. 7, 35). Aceste două texte arată faptul că **milostenia pentru cei morți** era o practică întâlnită în rândul evreilor, fiind plasată în rândul faptelor bune.

Proorocul **Baruh se roagă** lui Dumnezeu **pentru sufletele celor adormiți**, din neamul său, spunând: *Doamne atotțiitorule, Dumnezeul lui Israel, auzi rugăciunea celor ce au murit ai lui Israel, și a fiilor celor care au păcătuit înaintea Ta, care n-au ascultat glasul Tău, Dumnezeul lor, și s-au lipit de noi rele. Nu-ți aduce aminte de nedreptățile părinților noștri, ci adu-ți aminte de mâna Ta și de numele Tău în vremea aceasta* (Baruh 3, 4-5).

Iuda Macabeul, unul dintre frații Macabei, care au întemeiat regatul Iudeii, în jurul 162 î. Hr., a dat ordin să se facă **rugăciuni pentru cei morți în luptă, spre a fi iertați de păcate**: *Strângând bani după numărul bărbaților care erau cu el, două mii de drahme de argint a trimis în Ierusalim, să se aducă jertfă pentru păcat. Foarte bun și cuvios lucru pentru socotința învierii morților! Că de n-ar fi avut nădejde că vor învia cei care mai înainte au căzut, deșert și de răș lucru ar fi a se ruga pentru cei morți. Și a văzut că celor care cu bună cucernicie au adormit, foarte bun dar le este pus. Drept aceea, sfânt și cucernic gând a fost, că a adus jertfă de curăție pentru cei morți, ca să se slobozească de păcat* (2 Macabei 12, 43-46).

Mărturia Noului Testament

În creștinism, rolul acordat sufletului, în învățătura de credință și în viața religioasă, a făcut ca grija pentru cei

morți să devină una dintre componentele de frunte ale pietății creștine și să se exprime în forme din ce în ce mai bogate și mai variate. Prin venirea în lume a Domnului Hristos, El a înființat Biserica Sa, din care fac parte toți creștinii, atât cei vii, cât și cei morți: *Căci dacă trăim, și dacă murim, ai Domnului suntem. Căci pentru aceasta a murit și a înviat Hristos, ca să stăpânească și peste morți și peste vii* (Romani 14, 8-9).

Iubirea este temeiul rugăciunii, în general, și al rugăciunii pentru cei morți, în special. Grija izvorâtă din iubire, a celor vii pentru starea sufletelor pe care le iubesc, dar care sunt despărțite de ei prin moarte, determină, în mod natural, rugăciunea pentru cei adormiți în Domnul. Chiar dacă în Noul Testament nu se spune în mod direct să ne rugăm pentru cei morți, întrucât ni se spune că avem datoria de a ne ruga pentru toți oamenii, înseamnă că avem datoria de a ne ruga și pentru cei răposați. Astfel, Sfântul Apostol Pavel, în epistola sa către Timotei, ne spune: *Vă îndemn deci, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri, pentru toți oamenii* (1 Timotei 2, 1).

Un **exemplu de rugăciune** apare și în Noul Testament. Fără a avea o enunțare explicită a acestei învățături, putem deduce, din acest exemplu, că ea era practică. Este vorba de un text pe care mulți teologi îl înțeleg ca **un exemplu de rugăciune pentru morți**. În **2 Timotei 1, 16-18** găsim aceasta rugăciune a Apostolului Pavel: *Domnul să aibă milă de casa lui Onisifor, căci de multe ori m-a înșuflețit și de lanțurile mele nu s-a rușinat...Să-i dea Domnul ca, în ziua aceea, el să afle milă de la Domnul*.

De aici, putem face următoarele constatări: Pavel cere să se transmită urări de sănătate unor persoane, dar, în cazul lui Onisifor, urările sunt făcute casei, familiei lui. În timp ce urările pentru diferite persoane se referă la starea prezentă (sănătate!), pentru Onisifor rugăciunea este pentru „ziua aceea”. Putem deduce de aici, că Onisifor nu mai era în această viață, în momentul scrierii epistolei. Altfel, de ce le-ar ura Pavel sănătate Priscilei, lui Acvila și familiei lui Onisifor (4, 19), dar nu și lui Onisifor însuși? Fiind trecut în veșnicie, Pavel se roagă pentru îndurarea Domnului pentru el, *„în ziua aceea”*.

Sfânta Tradiție întărește originea apostolică a rugăciunilor pentru morți

Sfânta Tradiție ne întărește faptul că obiceiul de a se face rugăciuni pentru cei morți datează de la Sfinții Apostoli. Prima Biserică creștină a fost Biserica din Ierusalim, al cărei Episcop a fost Sfântul Apostol Iacob. În **Liturghia sa, Sfântul Iacob se ruga atât pentru cei vii cât și pentru cei morți**, cu aceste cuvinte: *„Doamne, Dumnezeul duhurilor și al trupurilor, adu-ți aminte de toți dreptii de care ne-am adus aminte și de (cei) care nu ne-am adus aminte, de la Abel până în ziua cea de astăzi. Dă-le lor odihnă în lăcașurile cerești ale Împărăției Tale, în desfătările raiului, în sânul lui Avraam, al lui Isac și al lui Iacov, sfinții noștri părinți, acolo unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, unde strălucește totdeauna lumina feței tale”*.

Necesitatea rugăciunilor pentru cei adormiți, precum și confirmarea că această practică a fost **rânduită de Apostoli**, sunt exprimate astfel de către Sf. Ioan Gură de Aur: *„Să ne rugăm pentru cei morți, punând și pe alții să se roage și dând săracilor milostenii pentru sufletele lor. Căci nu degeaba s-a rânduit de către Apostoli ca să se facă pomenire la Sfințele și înfricoșătoarele Taine pentru cei mutați de la noi. Știau că mult le folosește, multă binefacere aduce celor morți. Pentru că atunci întregul popor stă cu mâinile ridicate către Dumnezeu, când clerul întreg se roagă, când înfricoșata Taină stă de față, apoi cum să nu împlânzim pe Dumnezeu, rugându-L pentru ei?”* (Sf. Ioan Gură de Aur, Omilia a IV-a la Filipeni)

Ioan-Lucian Radu/Sursa:doxologia.ro

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”

Poienita - Protopopiatul Pașcani

sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: **Pr. Marius-Ionuț Tabarcea**

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poenita@yahoo.ro * web: poienita.iasi.mmb.ro

www.facebook.com/parohiapoenita